

И си стана негва стара майка,
Му умеси пребѣла погача,
Му напѣлна две здравици вино.
И си явна своя бѣрза коня,
Си сѣ фѣрли въ она цѣрно море.
Пѣрви петли кога пропеа'е,
Митре бѣше стреле цѣрно море,
Кога ми сѣ зора обзорило,
Си излезе на край на краище.
Тамо найде три млади робини,
И имъ велитъ Митре добаръ юнакъ:
„А егиди три млади робини:
Кѣде седитъ Дервиш-бегъ войвода?“
Тога велѣтъ три млади робини:
„Айти тебѣ незнаена дельо!
Сами му сѣ кѣки познаваеъ,
Пусти порти му сѣ челико'и,
На бедени гла'и наредени.“
Си отиде Митре дури тамо,
Едношѣ клюквитъ, а два пѣти виквитъ:
„А излези моя мила сестро,
От' сумъ дошолъ, сестро, да те канамъ
Да те канамъ, сестро, на пѣрвиче!“
Тога велитъ негва мила сестра:
„Не ѣ кабилъ, брате, да ме канишѣ,
Туку айде да сѣ издумае,
Дурѣ не дошолъ Дервиш-бегъ Войвода,
Той ѣ сега въ гори на лоене.“
Си отиде *) на диванъ високи,
Си ставѣе манджи господарски,
Изва'и'е и бѣла погача.
Тога велитъ сестра Ангелина:
„Айде, брате, сега да поспіешѣ,
Ясѣ ке сторамъ голема чудеса.“
И си легна Митре да поспіетъ;
И си стана сестра Ангелина,
Му фѣрлила дробнаго синджира,
Си умеси пребела погача,
Си ѣж меси 'се отъ бальванца.

*) Отиде-отидоха.